

VIII Assemblea Nacional

Des que l'MDT va decidir reemprendre el seu funcionament orgànic, la nostra organització ha celebrat dues assemblees nacionals, la VI (1998) i la VII (2000), en les quals s'ha fet un esforç d'anàlisi i s'han generat un conjunt de propostes, algunes de les quals han estat assumides pel conjunt o una part important de l'Esquerra Independentista (EI).

La VI assemblea, que va servir per relançar públicament la nostra organització, es va dur a terme en un moment que l'EI estava força atomitzada i en què n'hi havia una part que estava ancorada en la recreació mítica i purament verbal, és a dir, sense cap traducció pràctica, de la lluita armada, que havia estat un dels eixos de l'estratègia independentista durant l'etapa que havia començat el 1979 i que s'havia tancat el 1995. És en aquest context que es va proposar la necessitat de celebrar una Conferència Nacional de l'Esquerra Independentista (CNEI) que servís per a la renovació i el reagrupament de l'EI, de dinamitzar la lluita municipal o de desplegar iniciatives d'esquerra nacional en l'àmbit de la llengua, la cultura, la identitat i unitat nacionals, etc., com ara l'organització d'un Congrés de Cultura Catalana.

La VII assemblea es va celebrar en un moment força esperançador per al conjunt de l'EI, com ho demostraven fets com la unitat Maulets-JIR, l'inici del Procés de Vinaròs o la creació d'Endavant (OSAN) per part del sector més polititzat de la PUA. Les propostes més rellevants d'aquesta assemblea van ser el compromís ferm amb el Procés de Vinaròs, la creació d'un Fòrum permanent, espai comú de l'EI, per al debat, reflexió i formació ideològiques i polítiques i el reforçament i ampliació de les CUP i l'AMEI (l'Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista).

Per contra, el procés congressual de la VIII Assemblea s'està duent a terme en un context en què, si bé s'han produït avenços notables,

com ara l'eclosió de casals i de CUPs o candidatures municipals vinculades a l'AMEI, en canvi, les expectatives d'unitat de l'EI que havia obert el Procés de Vinaròs s'han vist parcialment frustrades. A més, en l'àmbit juvenil, que s'havia clarificat el 1999 amb la unitat dels Maulets i el/les JIR, s'està generant una dinàmica que si no s'atura aviat pot conduir a l'existència de dos referents juvenils, la qual cosa només servirà per endarrerir i dificultar el procés d'unitat de tota l'EI.

Per tant, tot i els avenços, hi ha evidents retrocessos que no es poden obviar. Per això, no cal estranyar-se que un dels punts que s'està debatent amb més profunditat sigui la necessitat d'un referent unitari adequat i proporcionat a la dimensió de les intervencions que planteja l'EI, ja que hi ha el perill que, sense un referent polític unitari clar, determinades forces polítiques com ERC rendibilitzin la nostra feina.

A més d'aquest punt, n'hi ha dos més que estan centrant el procés congressual: la definició de la Unitat Popular Catalana i la reconstrucció de l'MDT com a partit. Pel que fa al primer punt és necessària una clarificació conceptual, sobretot si es té en compte la confusió existent al si de l'EI sobre què és i com s'ha d'articular la Unitat Popular. Així, s'hi pot observar una barreja constant entre el nivell tàctic i estratègic o la l'associació de la Unitat Popular a la creació d'una organització. Quant a la reconstrucció del partit, donat que a les anteriors assemblees aquest aspecte

s'havia abordat de passada, era urgent fer balanç després de quatre anys de funcionament i procedir a la rectificació de determinades formes de treball.

Per acabar voldríem assenyalar que no entenem les assemblees nacionals com una activitat purament interna, sense cap interès per a les persones alienes a la nostra organització, sinó que considerem fonamental fer públic el resultat dels debats. Per aquesta raó, des del 1998 se n'han imprès les ponències i resolucions, les quals han estat adquirides per centenars de persones, cosa que revela que dintre l'esquerra independentista hi ha un petit nucli de gent interessada en allò que es discuteix al si de determinats col·lectius. Creiem que publicitar els resultats d'aquestes discussions internes hauria de ser una pràctica habitual de la resta d'organitzacions de l'Esquerra Independentista, que en general tendeix a menystenir aquest aspecte fonamental de la propaganda política.

En aquesta VIII assemblea hem fet un pas més en aquest sentit i s'han publicat a Internet uns resums de les tres ponències provisionals que s'han presentat a l'apartat de línia política, amb la intenció que el conjunt de l'EI conegués des de l'inici del debat quins són els temes principals que centren la discussió que l'MDT està duent a terme.

Present i futur dels Països Catalans

Ara que s'acosten unes noves eleccions arreu del país en les quals tornarà a aparèixer plasma- da la fragmentació política dels Països Catalans, que tornaran a ser (encara que no sempre sigui de manera explícita) un element polític a consi- derar, és oportú de reflexionar sobre la situació actual de la nostra comunitat nacional, i també entorn de la pràctica política que ens pot ajudar a avançar vers la seva construcció.

Els Països Catalans són una nació

Contra tots aquells qui es neguen a reco- nèixer l'existència d'aquesta realitat, cal re- marcar un altre cop que els Països Catalans són una nació que pot ser concebuda en dife- rents dimensions:

Són, en primer lloc, una nació que s'ha fet i es va fent a través de la història. Són, en segon lloc, una nació cultural basada en la llengua. I són també, i sobretot, un projecte polític.

Els Països Catalans són una nació que s'ha construït a través de la història. Nascuda al Pi- rineu i a l'àrea de la Catalunya Vella entre els segles VII i IX, es va desplegar entre els segles XII i XIII al territori actual (és a dir estenent-se en l'àrea que es pot denominar Catalunya Nova), que comprèn les noves terres, entre les quals el País Valencià i les Illes. D'aquest desenvolupa- ment històric en resten els trets lingüístics i so- cioculturals fonamentals que són la base de la construcció de futur.

Són, d'altra banda, una nació cultural ba- sada fonamentalment en la llengua. La nació catalana no és concebuda pels independentis- tes com una entitat eterna i immutable sinó com un procés de construcció que té el seu eix en la llengua comuna. La concepció de la na- cionalitat catalana més estesa no és de tipus èt- nic, sinó que es basa fonamentalment en l'ads- cripció a una llengua i una cultura, entenen- t la llengua com a instrument de relació social.

Els Països Catalans són també l'adhesió a un projecte de país. En aquest sentit es tracta, per tant, d'una potencialitat social que es fa re- alitat per mitjà del desplegament d'unes ener- gies socials en una estructura socioeconòmica i política nova.

Els Països Catalans àmbit nacional europeu

Si entenem, doncs, que el món es distribueix en espais culturals en els quals s'han desenvolupat

experiències específiques, un d'aquests es- pais és el format pel conjunt dels Països Cata- lans. Les condicions actuals de mundialització de les relacions econòmiques i culturals situen encara més en un primer pla aquestes comuni- tats bàsiques. Enfront d'una tendència mercan- tilista a la uniformització universal s'oposa la re- alitat i el projecte d'una nació que permeti supe- rar la cultura de la banalització.

Podem afirmar que existeix una sola nació catalana, relacionada de manera estreta per una mateixa llengua i per unes importants (i creixents) relacions econòmiques, d'una punta a l'altra del territori. Sabem que l'anàlisi del fe- nomen nacional només té sentit de manera comparativa i només es pot explicar en termes geopolítics. Una nació només existeix en tensió dialèctica amb les realitats nacionals que la cir- cumden i que sovint la neguen. La nació cata- lana es defineix envers les nacions espanyola i francesa; fonamentalment la nació catalana es desenvoluparà si és capaç d'obrir un espai en- tre aquests dos poders d'influència que s'opo- sen a la seva existència lliure. Per això la con- quista d'un marc polític que defensï i garantei- xi la seva identitat és un objectiu compromès, que demana claredat d'idees i voluntat activa.

Els Països Catalans són, doncs, des del punt de vista polític, un projecte ple de potenciali- tats, un projecte que es mou per una dinàmica de classes i que té el seu marc de desenvolupa- ment dins una dinàmica geopolítica que cal abordar amb resolució.

L'horitzó polític global que és imprescindible és la *construcció d'una àrea autoorganitza- da dintre d'Europa, un espai democràtic, lliure i en pau amb les nacions veïnes i ben articulat i solidari especialment envers el territori més pro- pers d'Europa i de la Mediterrània Occidental*.

Si ho analitzem bé podem observar que aquest horitzó polític, econòmic i cultural re- presenta, de fet, pel que fa a les formes d'expres- sió política, una veritable ruptura democràtica amb la situació present; es tracta d'una ruptura democràtica que si bé no va tenir lloc a la fi del franquisme, pot tenir lloc ara dins Europa.

En síntesi, les condicions mínimes i im- prescindibles en el pas de la *nació cultural a nació política* són les següents:

A. Que es tracti d'un *procés convergent* que, a partir de la realitat actual dels territoris històrics, permeti mantenir i desenvolupar

par una àrea unificada on es pugui desen- volupar la nació catalana.

B. Que es consideri la comunitat nacional no com a quelcom d'estàtic sinó en la se- va *evolució ideològica i social interna*.

Cal prendre en consideració la possibilitat d'un relleu no sols generacional sinó tam- bé social (de classe o de sector social) que és la força de tots els canvis polítics impor- tants, un relleu social que ha de portar a desvetllar noves propostes i noves poten- cialitats de la nació.

La construcció de la nació catalana

La construcció de la nació catalana és, doncs, una tasca eminentment política i que reclama, per tant, un grau de consciència im- portant i una actuació llarga i persistent.

El camí cap a aquest objectiu d'alliberament permet de considerar *diferents elements concrets de construcció nacional* (cultural i política):

- I. **Elements organitzatius.** La construc- ció d'una xarxa organitzativa sociocul- tural i política (d'organitzacions i d'ins- titucions) d'abast nacional. Aquesta xar- xa també s'ha d'estendre al ciberespai, a internet.
- II. **Elements simbòlics.** Hi ha actualment una llengua i una bandera, però dife- rents himnes, diferents festes nacionals, etc. Caldria endegar un procés participa- tiu per a desenvolupar els símbols unita- ris que manquen.
- III. **Elements infraestructurals.** Tasca d'u- nificació i de dinamització del mercat cultural, articulació de l'àmbit informa- tiu, tasca de desenvolupament de projec- tes cohesionadors de la recerca i la infor- mació dins l'àmbit dels Països Catalans.
- IV. **Elements polítics, jurídics i institucio- nals.** Aquests elements poden ser de grau diferent:

IV. 1. Possibilitat d'estructuració de la comunitat cultural i etnonacional. Reconeixement polític i administratiu d'un espai cultural i informatiu (en allò que fa referència als Mitjans de Comuni- cació, a Internet, a la Recerca, etc.).

IV. 2. Reconeixement de la naciona- litat catalana com a element d'identifica-

ció personal i col·lectiva (persones, entitats etc.), i reconeixement del dret d'adscripció nacional dins els Països Catalans. La denominació de valencians o balears en alguns objectius parcials no hauria de contradir l'avanç fonamental en la denominació nacional única a l'hora de definir i denominar la comunitat bàsica. Tendir a formar una sola col·lectivitat definida per una sola identificació de tipus nacional (nacionalitat catalana) és un dels elements bàsics per a la nostra supervivència com a poble a l'època actual. (El moment de consciència actual no permet un ús efectiu de la denominació «Catalunya» per al conjunt dels Països Catalans de manera generalitzada, però sí que ha de permetre l'extensió de la designació de «català -ana» per a definir en termes polítics la nacionalitat bàsica, arreu del territori.)

IV. 3. Reconeixement del Dret a l'Autodeterminació.

L'exercici del Dret a l'Autodeterminació és un fet polític conjuntural i per aquesta raó pot tenir lloc a partir de ca-

da territori històric. És possible considerar una aplicació diversificada del Dret a l'Autodeterminació (DA):

- Expressió plena del DA: Definir un marc polític de tipus constitucional a partir del reconeixement d'una Nació Catalana com objecte col·lectiu d'aquest dret. Es tracta de l'avantsala d'una possible consulta entorn de la constitució d'un poder sobirà.
- Expressió feble del DA: Reconeixement de drets culturals de la comunitat catalana a partir del reconeixement de les especificitats lingüístiques i culturals d'una població en un territori concret.

L'expressió del DA necessita una identificació clara i prèvia del subjecte col·lectiu «nacional català» en cada territori on es vulgui aplicar.

IV. 4. Reconeixement dels Països Catalans com una entitat cultural (i política) amb entitat pròpia a nivell internacional.

El compromís polític en les eleccions

Qualsevol confrontació política com la de les eleccions pròximes ha de poder ser abordada de manera favorable als objectius d'alliberament. El criteri bàsic per a determinar les polítiques concretes s'ha de basar sobretot en la defensa dels interessos populars i en l'enfortiment de la consciència i de l'organització, és a dir, en l'augment de les potencialitats vinculades a les mobilitzacions i no pas en components polítiques basades en aliances amb organitzacions que no defensen, en cap sentit, els interessos populars.

És bàsic, doncs, el compromís amb les reivindicacions populars, el compromís amb la defensa de la terra, amb la defensa dels drets socials i nacionals, i amb la defensa de la cultura i de la llengua. L'objectiu és acumular forces en forma d'avanços en consciència i en organització. Les conjuntures electorals ens han de servir, per tant, per a expandir les opcions de l'independentisme revolucionari i per a enfortir les classes populars catalanes com a subjecte polític, arreu del nostre àmbit nacional.

El Fòrum Manuel González i Alba

El juny de 2000, a la VII Assemblea Nacional, l'MDT ens vam proposar, com una de les fites del nostre treball polític, la promoció (juntament amb els sectors independentistes que també ho consideressin necessari) d'un Fòrum —espai comú de l'esquerra independentista— per al debat, l'estudi i la formació polítiques. En aquest sentit, i al llarg del segon semestre del 2000, vam presentar la proposta a diverses organitzacions (Maulets, PSAN, Endavant, Alternativa Estel...) i en tots els casos va ser acollida com una iniciativa positiva, tot i que amb nivells variables de compromís en relació a l'eventual constitució i desenvolupament de l'esmentat Fòrum.

A partir d'aquests contactes, en els primers mesos de 2001 es porten a terme un seguit de reunions de treball (als Casals Independentistes «Jaume Compte» de Sants i «Antoni Sala» de Badalona) amb la participació de membres d'aquestes entitats (i amb la intervenció i el suport d'Endavant i MDT). Com a resultat d'aquestes reunions de treball, es defineixen els objectius, els estatuts i el nom (Fòrum Manuel González i Alba). Tot plegat es fa públic a través d'un díptic que es reparteix en diverses parades a la diada del 23 d'abril de 2001.

Tot i l'esforç esmerçat en aquesta primera fase, a partir d'aquell moment s'entra en un període d'inactivitat del qual no se'n surt fins a mitjans de 2002. (No volem entrar ara en valoracions respecte a aquesta «parada»; les responsabilitats van molt repartides i caldria fer-ne una reflexió en comú, tot i que de cap manera nosaltres no volem eludir la nostra part evident de culpa).

A l'estiu del 2002, es reprenen les reunions (bàsicament al Casal «Jaume Compte» de Sants). En aquesta fase comptem, a més, amb la implicació efectiva de Maulets (a la seva darrera Assemblea Nacional, acorden donar ple suport i participar en la implantació i desenvolupament del Fòrum), i també del Casal independentista El Forn de Girona que s'afegeix als altres dos casals.

A partir d'aquestes reunions es constitueix una Comissió Gestora del Fòrum formada per membres dels tres Casals independentis-

tes amb el suport de les organitzacions polítiques esmentades. Des d'aquesta Gestora es convoquen els primers actes de presentació i/o constitució del Fòrum. El primer a Girona (el dimecres 23 d'octubre, amb unes 50 persones), el segon a Sants (el divendres dia 13 de desembre, amb prop d'un centenar d'assistents) i se'n prepara un tercer ben aviat a Lleida.

A tots els actes s'expliquen els objectius del Fòrum, aspectes biogràfics i polítics d'en Manuel González i Alba, i es convida als assistents a constituir-ne nuclis en els respectius casals, o bé a adherir-s'hi (si s'escau). A més, en aquests actes es plantegen temes, intervencions i debats en la línia preconitzada. Així, a Girona, per part de l'historiador Pere Cornellà, es tracta sobre els «fets d'octubre de 1934 a Girona». A Sants es fa per part dels historiadors Agustí Barrera i Jordi Fexas una exposició i anàlisi del «catalanisme, el moviment obrer i l'independentisme» (des del segle XIX fins a l'eclosió de l'independentisme modern al 1968), i a properament a la Universitat de Lleida es plantejarà per part d'una historiadora el tema de «marxisme i alliberament nacional».

Com a resultat de tot plegat, tenim, d'una banda, la constitució d'un nucli del Fòrum al Casal del Forn a Girona que, en principi, planteja orientar la seva activitat cap els estudis històrics de les lluites d'alliberament social i nacional.

A Sants, el Casal independentista proposa que la realització dels seus debats mensuals (sopars-debat «Jaume Compte») passin a formar part de la dinàmica del Fòrum, i en aquest sentit anuncia les dates i temes dels propers mesos de gener, febrer i març. En aquest punt, en Juli Cuéllar (membre del Fòrum) proposa l'establiment de tres temes d'actualitat ideològica i política, que en el proper any haurien de ser prioritaris a nivell nacional per al propi Fòrum: la immigració, el dret a l'autodeterminació, i el territori. La proposta s'accepta i es demana a la Comissió Gestora del Fòrum que elabori un document-esquema per a facilitar els debats.

El passat 15 de desembre tingué lloc a Vilafranca del Penedès la Trobada Nacional de les Candidatures d'Unitat Popular. En aquest assemblea, que aplegà representants de la cinquantena de municipis en els quals l'esquerra independentista tindrà pre-

sència política a les properes eleccions, s'aprovà per unanimitat la declaració següent, que dóna el tret de sortida per tal que el conjunt del nostre moviment s'aboqui a la conquesta de l'espai polític dels qui defensem els drets socials i nacionals del nostre poble.

Candidatures d'Unitat Popular [CUP]. Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista [AMEI]

L'Esquerra Independentista davant les eleccions municipals del 2003

1. Les eleccions municipals del maig de 2003 seran testimoni de la definitiva eclosió política de l'esquerra independentista en l'àmbit local i comarcal. Després d'anys d'experiències a diferents viles i ciutats de la nostra nació que han establert una sòlida base per al desplegament de la lluita municipal, arribem a aquestes eleccions amb una força i una empena que faran de l'independentisme una peça ineludible en el mapa polític català, especialment al Principat.
2. Aquesta eclosió, la nostra presència en més de 50 municipis dels Països Catalans, respon a dos fets innegables: la maduració del conjunt del nostre moviment polític d'alliberament i la pèrdua de legitimitat dels partits reformistes del règim davant sectors cada vegada més importants de les classes populars i, especialment, del jovent en lluita.
3. La proliferació de les CUPs i de diferents candidatures de base vinculades d'una manera o altra a l'AMEI són la demostració que l'esquerra independentista té la responsabilitat històrica de liderar un ampli moviment polític i social per a la transformació alliberadora de la nostra societat: la Unitat Popular Catalana.
4. L'esquerra Independentista està demostrant a través de les CUPs la seva maduresa en dos vessants fonamentals: la capacitat política d'elaboració tant d'un programa marc com de propostes concretes de transformació real de les nostres viles i ciutats i la capacitat organitzativa i dinamitzadora de proveir d'un referent polític un nombre significatiu de persones socialment actives i compromeses.
5. Les CUPs i l'AMEI es fixen com a objectiu a mig termini *esdevenir el referent polític unitari a nivell municipal del conjunt de l'esquerra independentista i de tots aquells sectors de la classe treballadora i les classes populars conscients de la necessitat d'una transformació socialista de la nostra societat i de la instauració d'un nou marc polític que garanteixi els drets socials, la democràcia i les llibertats nacionals al nostre poble*. Aquest objectiu orientarà la nostra tasca durant els propers 4 anys, i haurà d'assolir-se de manera generalitzada a les eleccions del 2007.
6. Les CUPs i l'AMEI esperen sortir reforçades políticament i organitzativament de les eleccions del 2003, reforçament que s'haurà de concretar en la consolidació i extensió dels col·lectius de lluita municipal, en la presència de l'esquerra independentista amb veu pròpia en el debat polític i en la creació d'estructures estables de coordinació i suport mutu entre les diferents CUPs i altres col·lectius de base.
7. Cara a les eleccions del 2003 ens és evident que la feblesa ideològica, la diversitat en l'actuació pràctica al llarg del territori de les anomenades forces d'esquerres al nostre país i la nostra voluntat d'esdevenir un referent polític alternatiu a aquestes, impossibiliten que les CUPs i l'AMEI arribem a cap acord polític d'abast nacional amb cap d'aquestes forces, i que respectem les dinàmiques locals de possibles enteses a partir de la coherència amb el treball conjunt de base en les lluites socials, culturals, ecològiques, urbanístiques, etc.
8. Les Candidatures d'Unitat Popular i l'Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista fan una crida al conjunt dels i les membres, militants i simpatitzants d'organitzacions polítiques, de casals i ateneus i d'organitzacions sectorials de l'independentisme a intensificar durant aquests mesos les seves lluites, la seva implicació en els moviments socials i a donar així, cadascú des del seu àmbit, tot el suport possible a la lluita municipal.

DES DE VILES I CIUTATS,
CONSTRUÏM LA UNITAT POPULAR!
VISCA LA TERRA!

Vilafranca del Penedès,
15 de desembre de 2002

A través de l'adreça electrònica, mdt@estelnet.com, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* i la publicació dedicada a tractar temàtiques de fons *Estelada Roja*, editada per l'MDT.

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros ☐ 12 euros ☐ 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura: